

ÚJÉVI PÁSZTORLEVÉL

Szeretett Híveim!

Isten iránti mély, tiszta hálaadással mondhatjuk el, hogy egyházunk élete az elmúlt esztendőben örvendetes eseményekben nagyon gazdag volt. Január 13-án ünnepélyes zsinatot tartottunk tordai egyházközségünkben az 1568-as, 425 esztendővel ezelőtti országgyűlés történeti jelentőségű határozatának az emlékére, amely minden más európai országot messze megelőzve a lelkiismereti-és vallásszabadságot törvénybe iktatta. Később a nagy esemény emlékére az Erdélyi Magyar Közművelődési Egyesület és a Magyar Demokrata Szövetség közös rendezésében az országgyűlés színhelyén két-két református és katolikus püspök, a szász és magyar evangélikus, valamint unitárius püspök részvételével ökumenikus istentiszteleten vettünk részt. A nevezetes évfordulót október folyamán a magyarországi unitárius testvéregyház is megrendezte, amelyen teológiai tanáraink előadásokat tartottak.

A másik nagyszerű ünnepségen, székelykeresztúri középiskolánk 200 éves évfordulóján, valamint az 1588-ban végbement pécsi hitvita emlékére elhelyezett emléktábla felavatásán is nagy örömmel vettünk részt. Szeptember 15. is egyházunk nagyjelentőségű napja volt, amikor mindkét 1948-ban államosított középiskolánkban az unitárius IX. osztály megnyílt.

Vannak azonban egyházunk múltévi történetének kevésbé örvendetes eseményei is. Egyik nagy problémánk abban áll, hogy sok üres egyházközségünk van. Bár a nagy történelmi változás után fiú és lány hallgatóink száma jelentősen megnövekedett, mégis még legalább másfél évet várunk kell, amíg teológiai ifjaink az öt év elteltével az egyház rendelkezésére állhatnak és gyülekezeteinkben a lelkési állásoknak legalább egy részét betölthetjük. Két legidősebb lelkésztestvérünktől kellett végső búcsút vennünk, és ami megdöbbentő, nemrég egyik legkiválóbb, élete teljében állott lelkészünk koporsója mellett kellett megállanunk; több, betegség miatt nyugdíjba vonult lelkészünk szolgálatáról is le kellett mondanunk.

Kedves Atyámiai, Testvéreim! Nehéz, megpróbáló időben élünk. A napnap után növekvő infláció súlyos időszakában egyházközségeinknek és híveinknek az egyre bizonytalanabbá váló körülmények között is meg kell találniuk a további fennmaradás feltétlen lehetőségét. A kilátástalanság, csüggedés, lemondás hangulatának mindennapi életünkben semmi körülmények között eluralkodnia nem szabad.

Újesztendő reggelén hangzik minden hívünk felé az evangélium áldott felhívása: "Ti választott nemzetiség, megtartásra való nép vagytok." Nektek lelki házzá, az építők által a több mint négy évszázad folyamán megvetett szegletkőhöz méltókká kell magasztosulnotok. A jézusi evangélium minden hívő unitárius ember felé hangzó, mind a mai napig érvényes és kötelező feltétlen parancs, és

ahhoz életek utolsó leheletéig hűségeseknek kell bizonyulnotok. Ez volt egyházunk viszontagságos történelmében és a legutolsó négy évtized élet-halál küzdelmében a fennmaradás egyedüli útja és az maradt mind a mai napig.

Pál apostolnak Jézus szellemében megfogant üzenete és biztatása szerint "övezzétek azért körül derekatokat igazlelkűséggel, öltözzetek az igazság mellvasába, saruzzátok fel lábaitokat a béke evangéliumának készségével; mindezekhez vegyétek fel a megingathatatlan hitet és imádkozzatok a Lélek által" - és a gondviselő Isten áldása veletek lesz.

Egyházainknak és népünknek a válság időszakában egységes, szent közösséggé kell válnia. Egymás terhét hordozva, becsülettel dolgozva és áhítatos lélekkel imádkozva, a szebb, igazságosabb közösségi és egyéni élet fokozatos megvalósulásába vetett hitünket, minden látszat ellenére, szent örökségképpen, rendületlenül, töretlenül meg kell őriznünk. Testvéregyházainkkal és haladó szellemű szervezeteinkkel evangéliumi lelkülettel szent közösségben együttműködve, legegységesebben jogaink érvényesüléséért, egyházaink jövőjét biztosító, jogtalanul elvett javaink visszaszerzéséért fáradhatatlan következetességgel tovább kell küzdenünk.

Kérjük gondviselő Istenünket, hogy nemes céljaink megvalósításában segítsen és áldjon meg mindnyájunkat szent, éltető, boldog áldásával.

Gyülekezeteinknek, lelkészeinknek, világi vezetőinknek, a keblitanács tagjainak, gondnokainknak, buzgó híveinknek és minden békeszerető, önmagából a jószág és szeretet lelkületét árasztó embernek szerte a világon békés, áldott Újesztendőt kívánok.

Atyafiságos üdvözlettel és főpásztori szeretettel:

Dr. KOVÁCS LAJOS
püspök

TANULMÁNYOK

NAGY ENDRE

A GYÜLEKEZETÉPÍTÉS IDŐSZERŰ FELADATAI

A címben a lelkési hivatás és feladatkör lényege fogalmazódik meg. Amikor a lelkész elfoglalja állását egy gyülekezetben, ezzel egyidőben jól meghatározott, konkrét feladatra vállalkozik. Ez pedig nem más, mint szolgálni, minden lehető eszközzel munkálni, elősegíteni a gyülekezet épülését és előmenetelét.

Mindez azonban csak elméleti megfogalmazása a lelkési szolgálatnak. Próbáljuk meg a gyakorlat nyelvére lefordítva meghatározni, hogy mit jelent gyülekezetet építeni.

Amikor a lelkész a gyülekezettel találkozik, eléje tárul az élet valósága. Ez a valóság azonban sok mindenben különbözik attól a képtől, amelyet az elméleti felkészülés rendjén kialakított magának. Ez a különbség sokszor lehet egészen nem várt, megdöbbentő is. Azonban ez sosem szabad megingassa, elbizonytalanítsa, még kevésbé elkedvetlenítse vagy kiábrándítsa a szolgálata végzésére vállalkozó lelkészt, hiszen éppen a valós életből szerzi meg idővel azt az ismeretet, tapasztalatot, mely képessé teszi hivatása megfelelő betöltésére. Mint ahogy úszni sem lehet a szárazföldön megtanulni, csak a mély vízben, úgy mindazt a tapasztalatot, ismeretet, amelyre a gyülekezetépítés munkájához szükségünk van, csak a szolgálat valóságos gyakorlása során szerezhethetjük meg. Jó viszont, ha még az elindulás előtt minél többet megtudunk arról a munkáról, amelyet majd végezni fogunk.

A gyülekezetépítés egyike a legsokrétűbb feladatoknak. Olyan embert igényel a lelkész személyében, aki ebben a sokrétű feladatkörben el tud igazodni, meg tudja találni az utat és megoldást, mely gyülekezetének épülését szolgálja.

Különösen a négy évvel ezelőtt országunkban bekövetkezett változás tucatjával hozta és hozza máig is a feladatokat, kérdéseket a lelkész és a gyülekezet számára, melyeknek megoldása sűrűn időszerű.

A lelkésznek lehetősége nyílik a gyermekekkel való foglalkozásra az iskolai program keretében is. Feladata, hogy ezt a lehetőséget a legteljesebb mértékben használja ki, hiszen az elmúlt évtizedek sok pótolni valót hagytak maguk után ezen a téren is. Nem könnyű a dolgunk, sokféle akadályról szóló panaszokat hallhatunk: nem áll rendelkezésünkre megfelelő tankönyv, rendszerbe foglalt tananyag. E hiányosság pótlása most van folyamatban. Addig viszont a lelkésznek kell összeállítania, rendszereznie a szükséges anyagot, hogy az iskolai órákkal célját elérhesse. Még nehezebb a megoldás ott, ahol több felekezeti növendékből tevődnek össze az osztályok, és így a vallásórák nem illeszthetők simán bele az órarendbe. Megtörténhet, hogy az iskola még régi struktúrákhoz szokott tantestülete okoz gondot a beilleszkedést illetően. Tolakodásnak vehetik a lelkésztől, ha javasol, indítványoz valamit, vagy ha kéréssel fordul az iskola vezetőjéhez. A lelkésznek minden esetben ragaszkodnia kell azokhoz a feltételekhez,